

We hebben dit jaar 8 voorstellingen bezocht en een musicalnummer als los onderdeel gezien. Twee voorstellingen hebben we helaas gemist, door communicatiefouten binnen het HIT. We doen ons best om dat in de toekomst niet meer te laten gebeuren. Er zijn ook voorstellingen geweest op scholen, die dat liever zonder een jury erbij deden. En dan gaan we in mei nog naar een voorstelling, maar die doet in de ronde van volgend jaar mee, gezien de datum. Maar al met al gebeurt er heel wat op theatergebied! En daar zijn wij heel blij mee!

Vorig jaar deelden we zo'n 12 awards uit. In elke voorstelling benoemden we het meest positieve. Dit jaar zijn het er **5** en dat is dan voor aspecten, die dus echt **heel** goed waren. Want zoals jullie weten zijn we vorig jaar over gegaan op het systeem om onderdelen van een voorstelling te benoemen. Alles wat er verder goed of minder goed was in de voorstelling, kun je lezen in de juryrapporten die in juni naar de scholen worden opgestuurd.

Het zijn:

1 Voor de band, maar in het bijzonder degene die de percussie verzorgde en met haar perfecte timing en geluiden de voorstelling ondersteunde.

Een award voor **Lindy van der Wal** van Het Schoter, in de voorstelling Peter Pan

2 Als we alleen decor en techniek zouden zeggen, deden we het geheel tekort. Dus: voor het optimale gebruik van de locatie, de sfeer, de aankleding, het licht, het totaalplaatje, de ambiance, maar uiteraard gecreëerd door de technische mensen

Een award voor deze mensen van de College Hageveld, in de voorstelling Medea

3 Een award voor een lied. Voor een prachtig lied wat gezongen werd door twee jongens. Een liefdeslied, wat eindigde met een zoen. Wij bewonderen het lef van de twee jongens om dat te doen en we zouden u hier graag dat lied hebben laten horen, maar vooral laten zien in de bijbehorende kleding en met de emotie waarmee het gebracht werd. Een award voor dit lied gezongen door **Ties Veelen, die trouwens in al zijn zangnummers zeer positief opviel, en door Pieter Krops** in de voorstelling Trudy's P(a)lace van het ECL

4 Een citaat uit het juryrapport:

"Het is mooi als iemand een droom heeft en die kan verwezenlijken op een manier waarop ze trots mag zijn. Het is mooi als iemand een toneelstuk met daarin originele choreografieën kan schrijven, andere mensen voor deze productie enthousiast weet te maken, vervolgens zelf nog eens de hoofdrol kan spelen en daarna nog bewijst dat ze kan dansen en zingen ook. Zij is dan ook het brein achter dit stuk. Het was haar droom om een keer een toneelstuk te schrijven met dans, zang en spel en het is haar nog gelukt ook. Naast deze initiatiefrijke dame verdient de school een flinke pluim omdat deze dame de kans heeft gekregen deze prestatie neer te zetten."

Een award voor **Eveline Gorter** van het Schoter, de maakster van de voorstelling "Proof it":

5 Een voorstelling die we gisterenavond hebben gezien en die dus nog net mee kan in onze beoordeling. Een voorstelling die er werkelijk schitterend uitzag, wat betreft decor, licht, special effects. Maar vooral qua kostuums. Een Grieks drama, met zo'n 30 personages op het toneel, helemaal zelf aankleden. Daar zit vele vele uren werk in. En dat was te zien.

Een award voor de "kostuum-crew" van het Coornhert bij de voorstelling Elektra. En als vertegenwoordigster daarvan **Barbara Langendijk**.

We willen tot slot alle scholen bedanken voor de altijd hartelijke ontvangst en mooie gereserveerde plaatsen en we hopen het volgend jaar weer druk te krijgen!

School:	Stedelijk Gymnasium
Voorstelling:	Uburleske
Datum:	5 maart 2003
Juryleden:	Anne Schouten, Harry Spruijt, Maarten Balm

Inleiding.

Op woensdag 5 maart was de jury van het HIT te gast op het Stedelijk Gymnasium. In de aula werd Uburleske gespeeld. We hadden geluk dat we gereserveerde plaatsen hadden, anders hadden ook wij wellicht buiten moeten blijven: de tribune was afgeladen. Er was een sfeer als rond een voetbalveld. Alsof iedereen zich er al

van bewust was dat er op het toneel strijd geleverd zou worden. En daarin werd niemand teleurgesteld.

Het stuk.

Ubu Roi van de Fransman Alfred Jarry. Het wederom zeer goed verzorgde programmaboekje vertelt de liefhebber alles wat hij of zij over dit stuk en de schrijver wil weten.

De schrijver was pas vijftien (!) jaar toen hij dit stuk schreef. Hij zou hierin een van zijn docenten belachelijk gemaakt hebben. Hij laat Ubu schelden en tieren dat het een lieve deugd is. Mooier dan het programmaboekje kan en wil ik het niet zeggen: "Ubu is een bespottelijke, zelfingenomen driftkikker, die mythische vormen aanneemt als belichaming van de pretentieuze doch laffe burger..... Zijn taalgebruik is dus even potsierlijk als zijn daden, die slechts voortkomen uit primitiviteit en egocentrisme." Onder aansporing van zijn vrouw vermoordt hij de koning van Polen en neemt zijn plaats in. Vervolgens is het stuk een aaneenschakeling van strijdtoneelen waarin op simpele wijze de meest bloedige vetes worden uitgeknoet. Alleen al door het zo unieke karakter en het zeer aparte taalgebruik is het volgens de jury een zeer leuk en dus geschikt stuk om op een school op te voeren. Wel moet er op die school dan iemand rondlopen die in staat is om de hoofdrol te spelen.....

Spel en regie.

" De vele " kleine' rollen en de twee hoofdrollen vragen om uitgesproken, gemotiveerde en enthousiaste spelers." Dit zijn enkele van de woorden die regisseur Elias van Zanden in het programmaboekje opschrijft. Met name het enthousiasme kunnen we zeker onderschrijven. En gemotiveerd zullen ze ook zeker zijn : "he he even geen Homerus " . Kees Wegener Sleeswijk is als Baas Ubu bijna in elke scene overheersend aanwezig. Overheersend door zijn imposante gestalte en de daarbij behorende stem en door zijn immense hoeveelheid tekst. De eerste kennismaking voor het publiek is een scheldende Baas Ubu op het toilet. Zo, de toon is gezet. Deze toon zal tijdens het stuk niet veranderen. Alle complimenten aan Kees die hoogstens wellicht iets te enthousiast en daardoor soms wat ongenueanceerd zijn teksten 'uitbraakte'. Maar wat knap . En wat is hij groot.....

Myrthe Ziedses des Plantes, weer zo'n mooie naam, speelt Vrouw Ubu. Dat doet ze goed al delft ze in volume regelmatig het onderspit bij haar echtgenoot. Dat ze pienterder is dan haar gemaal is duidelijk, het ambitieuze zien we onvoldoende terug. De vier vrienden van dit stel, onder de zeer aanstekelijke aanvoering van (docent) Marius 'Kloteklapper' van Vugt., zorgen continu voor een komische noot. Zeer mooi, en de eerste keer ook zeer verrassend vonden we de vondst om een tweetal locaties boven elkaar te creëren. Door het gordijn letterlijk op te halen dan wel te laten zakken konden we verschillende decors zien. Vooral in het begin van het stuk werkte dit zeer goed: de woning van Ubu versus het paleis.

Van al het spektakel dat langs kwam, de regisseur spreekt van 19 scènes, ik telde er voor de pauze al 18, meld ik het volgende: de zeer geestige sterfscène, een contradictio in terminus, van de koningin (docente Josje van Walraven). Zeer vindingrijk was de scène waarin Baas Ubu de doodstraf uitspreekt over allerlei

onderdanen. Op de achtergrond werd een film geprojecteerd waarin mensen van een lopende band in een soort gehaktmolen terechtkomen.

Als Kapitein Spuitschot zijn diensten de Tsaar aanbiedt is er weer reden voor strijd. De paarden blijken hobbelpaarden, de helmen zijn vergieten, en niets camouflagekleding maar juist een vrolijk uitgedost leger, mattenklopper in de hand. En de rivier, geen 'een brug te ver', blijkt een doek. En wat te denken van de vlucht van Baas Ubu en gevolg op de melodie van 'de dodenrit' van Drs P. Leuk en vindingrijk.

En dan hebben we nog niet de drie Paalfreniers genoemd. Er staan vier namen in het boekje? We hadden hier toch te maken met Floor Eizema, Amber Gomaa en Meike Heeremans? Met hun mooie zang, rap en dans waren ze een zeer welkome onderbreking van het stuk., Ook bracht hun inbreng steeds weer even rust. Zeer goed.

Een paar kleine kanttekeningen: bij de feestrede van Baas Ubu, nadat hij de macht had overgenomen, viel op hoe hees zijn stem was. Geforceerd? Daarentegen was de monoloog van de jonge prins zeer moeilijk te verstaan. Het slotgevecht waarbij ook de kapitein, gelukkig scheldend en tierend, ten onder ging, vonden we te slap. En wat een versprekingen, van vooral Baas Ubu. Concentratie?

En de scène waarin Vrouw Ubu 'verschijnt' aan een slapende Baas Ubu duurde te lang

Techniek en decor.

Over beide is al gesproken. Eigenlijk niets dan lof. In de kleine zaal kwamen ogen en oren niets te kort. En men heeft zich er zeker niet gemakkelijk van af gemaakt. Opkomsten en afgangen waren geen enkel probleem bij dit zeer praktische decor. Alle rekwisieten, alle kleding zag er op een simpele manier zeer doordacht uit. Nooit storend.

Leuke muziekkeuze en mooie video-opnames

Als apotheose: een heuse aftiteling op het filmdoek, waarbij ongetwijfeld niemand werd vergeten.

Conclusie:

De jury denkt dat de voorstelling Uburleske zeker geslaagd is als schoolvoorstelling. Het massaal toegestroomde publiek heeft zich goed vermaakt. Alle mogelijkheden, de ruimte, de techniek zijn optimaal gebruikt.

Door het bizarre, heftige, directe taalgebruik en de vele onverwachte, absurde vondsten en wendingen heeft het publiek een niet alledaags voorstelling gezien. Dat is al een zeer positief punt. Als je dan ook de woorden van de regisseur begrijpt "elke repetitie was een feest" omdat het plezier er ook nu vanaf spatte, dan is het dus een prima avond geweest.

Hopelijk worden we volgend jaar weer verrast.

Tot slot: een gedachte die ik tijdens de avond niet helemaal uit mijn hoofd kon krijgen en die ook nu weer bij me opborrelt: "Wat als er brand was uitgebroken in die gezellige maar zeer volle aula??"

Namens de Jury: Maarten Balm

School: ECL
Datum: 8 april
Voorstelling: Trudy's P(a)lace
Jury: An Schouten, Ans van Kuieren, Maarten Balm, Harry Spruyt, Ingrid van de Kastele

Inleiding

Muziektheater op het ECL. Een traditie met een goede naam. Een reden waarvoor basisschoolleerlingen speciaal voor het ECL kiezen. En dan willen ze dus ook mee doen. En het is leuk, dus blijven ze meedoen. En zo staan er dan bijna 100 enthousiaste leerlingen op het toneel. Of liever: toneeltje. Jammer, een leuk lyceumtheater met uitgebreide technische mogelijkheden. Maar de school zelf heeft de (vroegere) schouwburg qua maat nodig.

Ieder jaar schrijven we dat het te vol is.

Dat is beslist geen kritiek, maar puur een constatering. Want we weten dat alle leerlingen die zich aanmelden, ook mee zullen doen. En we hebben bewondering voor regisseur Okke Emmens, hoe hij elk jaar weer een "kapstok-verhaal" weet te bedenken waarin alles een plek kan krijgen. Samen met muziekdocent Bas 't Hart, tevens bandleider, vormt hij een prima duo. Hoofdzakelijk zelf geschreven en gecomponeerde liedjes. Het een wat aansprekender dan het andere, sommige prachtig. Maar een Hit-jury is er om de prestaties van de leerlingen te beoordelen, dus

Het stuk

Zoals gezegd een kapstok-verhaal. Trudy runt een wasserette, die 's nachts een nachtclub wordt, zonder dat zelfs de werknemers dat weten. De hoofdcommissaris van politie heeft, volgens eigen zeggen uit naam van de koningin, opdracht alle nachtclubs te sluiten. De laatste, die hij maar niet kan vinden, is die van Trudy. Middels diverse verhaallijntjes, met daarin verliefdheden, verraad, frustraties en ambitie van diverse personen komt alles bij elkaar en op z'n pootjes terecht. Happy enden. Ruimte voor een grote groep agenten, wasserettepersoneel en klanten, nachtclubpersoneel, danseressen en een stuk of 15 'echte' rollen.

De diverse groepen moesten zelf hun gedeelte invullen en bij de een lukte dat beter dan bij de ander. De danseressen 'De Sticky Fingers' hadden hun choreografie bijvoorbeeld helemaal zelf ontworpen en ingestudeerd. Leuke vondsten met black light, maar een dansjury had er waarschijnlijk veel kritiek op gehad, wat betreft

slordigheid en gelijkheid. De gesprekken in de wasserette en in de nachtclub kwamen niet erg over het voetlicht.

Het spel

Wat we vooral jammer vonden, was dat als er gezongen werd (groepsnummers heel goed, de meeste solo's minder) er dan niet meer 'gespeeld' werd. Je zingt toch ook vanuit een bepaalde emotie. Het lied van mevrouw de Groot en de au pair is een prachtig lied, technisch ook heel mooi, maar kwam door de manier waarop het gebracht werd niet uit de verf. Jammer. Erg goed vonden we echter het lied van Lola en Joe. En ook het slotlied gezongen door Lola (Ties van Veelen), raakte ons. Niet alleen de zang, maar de hele vertolking van de rol van Lola vonden we erg positief. Al viel er veel niet zoveel te acteren in deze rol, we bewonderen het lef om als jongen zo op het toneel te staan en samen met een andere jongen een liefdeslied te zingen en te eindigen met een zoen.

Wat betreft spel vielen ons verder adjudant Agatha, Diederiekje en Grietje op in positieve zin. De laatste moest het voor de pauze vooral hebben van de komische teksten, maar acteerde na de pauze goed! Trudy kon haar hoofdrol beslist aan, maar speelde vooral 'keurig'. Het spetterde niet. Agent Hans Petit was in de openingsscène erg geestig, ging ons in de wasserette wat storen, maakte dat na de pauze weer goed, maar zijn zangnummer vlak voor het slot had gehalveerd moeten worden.

Voor de pauze waren er af en toe aardige gedeeltes, maar we hebben vooral na de pauze genoten. De scène in de wasserette waarin alles bij elkaar komt en duidelijk wordt, was ronduit hilarisch. Mede door de geestige teksten ("We gourmetten ook nooit meer"), het komische spel van Grietje en, bijna, gevoelige spel van Lola.

Afsluitend

We hebben een heerlijke avond gehad, met diverse kritische kanttekeningen, waarvan we aan de ene kant wel begrijpen dat die keuzes zijn gemaakt, maar ons aan de andere kant toch afvragen of het wel de goede keuzes waren. De indeling van de zaal als nachtclub is heel leuk, maar als de consequentie is dat er 70 kinderen af en tegelijk 20 op moeten via een smalle afgang, zouden wij toch snelle changementen laten prevaleren boven een bijzondere zaal-opstelling. Hoewel dit op- en afgaan uiterst gedisciplineerd verliep!

De zogenaamde tweede rang heeft hele stukken gemist en het orkest produceerde een dusdanig volume dat die beter van plek hadden kunnen ruilen.

Overigens leuk om te merken (of toeval?) dat onze suggestie van vorig jaar om niet bij elk lied iedereen op te laten draven, is over genomen. We durven er dus weer een te doen: Laat het slot wat eerder een echt slot zijn. Het leek nu zo'n klassiek orkestwerk met een slotakkoord, je wilt applaudiseren, komt er nog een akkoord, je staat al, komt er weer een akkoord. Scheelt al gauw 20 minuten.

In het kader van onze **awards** nomineren we Lola en Joe voor hun duet.

School: Schoter scholengemeenschap
Datum: 5 oktober 2002
Voorstelling: Proof it
Jury: Harry Spruijt

Proof it in vogelvlucht.

Het stuk begint met de groep Brainchild die op geschilderde blokken, door middel van erop te slaan, muziek maakt. Ze laten in dit stukje blijken wie ze zijn en waar ze voor staan. Na een korte inleiding komen de leden van de groep Starway op. Nette fatsoenlijke jongens en meisjes gekleed in zoete kleuren komen tegenover de skater/gothic-achtige figuren te staan. Er begint al meteen een discussie, waaruit duidelijk blijkt dat de groepen elkaar absoluut niet mogen. Als Starway eenmaal hun tocht heeft herhaald, komt Susie op, een nieuw lid van Starway. Zij wordt tegen gehouden door Brainchild. De leider, Brain, komt naar voren en ziet meteen dat Susie een speciaal meisje is. Hij kan zijn ogen niet van haar afhouden.

Ziedaar de setting voor het klassieke Romeo en Julia-verhaal in een modern jasje, een jasje dat nog het meest doet denken aan de al even bekende West Side Story. De sfeer van de Bronx op het Schoter, de dansschool van de West Side o.l.v. danslerares Liesbeth. Zij staat tussen de groepen in en moet een en ander in goede banen zien te leiden.

De tweede ontmoeting tussen Brain en Susie is goed gespeeld. Susie's zusje die alleen maar blijft zeuren om ijs, heeft niet in de gaten dat haar grote zus smoorverliefd is geworden. Het is leuk om te zien dat zo'n moeilijk draaipunt in het stuk met name door het om ijs zeurende zusje toch heel geloofwaardig overkomt.

Als blijkt dat de dansschool dicht moet, proberen de leden, met veel moeite, samen een oplossing te zoeken. Natuurlijk eindigt dit weer in een fikse ruzie. Susie heeft er genoeg van en schreeuwt het uit. Brain gaat naar haar toe en na een mooie scène, eindigend met een hevige zoen zijn alle misverstanden die er in de twee groepen speelden opgelost. Susie weet door middel van het zingen van een paar zinnen (If you want to be somebody, if you want to go somewhere, you'd better wake up and pay attention,) van de twee groepen één groep te maken.

Decor

De basis van het decor werd gevormd door een verzameling grote, kleurig beschilderde houten kubussen die op verschillende manier werden gebruikt: als trommel, als stoel, als spreekgestoelte. De beschildering gaf al direct een goede indruk over de verhoudingen tussen de twee groepen.

Ook de oude lantaarnpaal en de kamer van Susie, haar opklapbed en een paar posters aan de muur zijn simpel, maar geven wel een duidelijk beeld van een meisjeskamer. Het is daarbij wel erg jammer dat de changementen zo vaak zo lang duren dat het storend wordt. Laat die uitgebreide changementen toch zitten of integreer ze in de voorstelling, dat zal een hoop ongenoegen wegnemen.

Het spel: "Stoere jongens en sexy meiden"

Het spel is goed: men leeft zich in en blijft in de rol. Het is duidelijk een groep die hier aan het werk is. De geest van "we maken samen deze voorstelling" straalt van de gezichten af en geeft een positief beeld. Er wordt veel gedanst, de krachtige dansen van Brainchild tegenover de zoete pasjes van Starway. Een mooi voorbeeld daarvan is de scène in de discotheek, te vergelijken met een battle, waarbij groepen strijden om de beste te zijn. Brainchild begint met een heftige strakke dans waarna Starway komt met slepende, zacht glijdende bewegingen die minstens zo sexy zijn als de bewegingen van Brainchild.

De grote inspirator:

Het mooie van Eveline Gorter is dat ze een toneelstuk met daarin originele choreografieën kan schrijven, andere mensen voor deze productie enthousiast weet te maken, vervolgens zelf nog eens de hoofdrol kan spelen en daarna nog bewijst dat ze kan dansen en zingen ook. Zij is dan ook het brein achter dit stuk. Het was haar droom om een keer een toneelstuk te schrijven met dans, zang en spel en het is haar nog gelukt ook. Veel enthousiaste reacties bewijzen dit, tot zelfs een uitgebreid artikel in het Haarlems Dagblad aan toe.

Het is mooi als iemand een droom heeft en die kan verwezenlijken op een manier waarop ze trots mag zijn. Naast deze initiatiefrijke dame verdient ook het Schoter een flinke pluim omdat het Eveline de kans heeft gegeven deze prestatie neer te zetten.

Het ligt in de lijn der verwachtingen te veronderstellen dat Eveline het op het gebied van drama nog ver kan schoppen en we hopen dat zeer voor haar.

Voor de jury,
Harry Spruijt.

Voor een **award** nomineren we Eveline Gorter als aanstormend talent.

School: Coornhert Lyceum
Datum: 16 april 2003
Titel: Elektra
Jury: Ingrid van de Kastele, Ans van Kuijeren, Anna van Schouten en Harry Spruijt

De keuze van het stuk

Terwijl we onze plaatsen opzoeken, blijkt de voorstelling al in volle gang: op de achtergrond worden beelden geprojecteerd van een onthoofding die ervoor zorgen dat je direct in het wrede spel bent opgenomen. Het is duidelijk: hier wordt vanavond Grieks drama opgevoerd. Vooraf is het altijd weer de vraag of het verstandig is middelbare scholieren op deze manier met theater te laten kennismaken want de bron staat toch redelijk ver van ze af. Ouders worden vermoord, een kind wordt eigenhandig om zeep geholpen, voor een eenvoudige zelfmoord wordt niet teruggeschrokken, niet zelden wordt de oppergod zelf ten tonele gevoerd en de afloop is door de bank genomen ook niet te happy. Toch zegt regisseur Spee in het goed verzorgde programmaboekje dat "moord als de ultieme en bloedige wraak, ook symbolisch, voor jongeren een zeer herkenbaar gegeven is." Aan de reacties na afloop te zien, heeft Spee gelijk gehad.

Het spel

Klassiek drama verlangt vaak "klassiek spel". Niet omdat dat voor het publiek of voor spelers prettiger, leuker of aangenamer is maar omdat de teksten dat nu eenmaal oproepen. Vanavond is er dan wel sprake van een bewerking en soms rollen er ook werkelijk 21e-eeuwse teksten over de planken maar de teksten blijven toch vaak aan de gedragen kant. Er moet heel wat worden uitgelegd, de namen van de karakters liggen niet vloeiend in de mond, de gebeurtenissen zijn niet een twee drie verteld, kortom: dit stuk vergt wat van publiek en spelers. Als ergens na de pauze een van de spelers in

zijn tekst heeft staan: "Het heeft nu lang genoeg geduurd," verzucht een toeschouwertje op de derde rij tot hilariteit van de omstanders: "Inderdaad."

Toch is er geprobeerd vaart in de voorstelling te brengen. Denk aan de opkomst van Elektra en Orestes onder begeleiding van de furiën aan het begin van het stuk. Dat beloofde veel. Of Agamemnon door het middenpad met de krachtige stem van de veldheer. Maar dan komt het grote uitleggen wat pas een beetje wordt onderbroken door de grapjes van Pylades. Helaas lette de jury soms noodgedwongen meer op de hoogst irritante fotograaf die voortdurend het toneelbeeld verstoorde dan op de verhalen van Klytaimnestra over Aigisthos. Het geheel is dan te statisch en te spanningsloos. Helena probeert dat wel bij te draaien in haar met goede dictie uitgesproken tekst maar als het zover is laat het publiek toch merken dat het opgelucht is dat nu de pauze begint.

Na de pauze wordt het allemaal wat directer wat het tempo ten goede komt. Zo zijn daar een zeer mooi vormgegeven dodenherdenking met een uitstekende hogepriester (Wouter Prudon) en ook Elektra komt steeds beter uit de verf. Zeus "tovert" technisch perfect en als Aigisthos weliswaar wat traag met een paar namaakzwaarden naar de Hades is gestuurd, wordt de cirkel in het verhaal gesloten en hebben we toch een positief gevoel overgehouden aan de voorstelling.

De techniek

Over de techniek zijn wij lovend. Hierboven werd reeds gemeld dat Zeus technisch perfect toverde maar ook andere zaken hadden een heel behoorlijk niveau. Zo waren het licht en het geluid in goede handen; zeker ook de belichting in het middenpad waarover in het programmaboekje gesproken werd. De zaal kon op deze wijze een functioneel onderdeel van het gehele decor worden.

Opvallend was de muziekeuze: geen voor de hand liggende begeleidende muziek maar steeds weer fragmenten (ruwe, ongepolijste oerwoudgeluiden bijna) die duidelijk een extra dimensie gaven aan de gebeurtenissen op het toneel. Hier was het juist aardig dat bij de dansen de muziek zoals bij andere voorstellingen vaak het geval nu eens niet overheersend was maar dat het juist het ruisen van de kostuums was dat voor de begeleiding zorgde.

De kostuums

De kostuums konden ons zeer bekoren. Natuurlijk is er niets mis wanneer een school de kostuums huurt maar het is toch wel heel leuk als er een kostuumgroep op school is die zelf voor de productie zorg draagt. Helemaal mooi is het dan wanneer de aankleding zo'n hoog niveau haalt als bij deze voorstelling het geval was. We hebben begrepen dat een paar ouders mede verantwoordelijk waren voor dit resultaat maar dat daarnaast de kostuumgroep ook voor een belangrijk deel uit leerlingen bestond. Het leek de jury dan ook terecht aan de leerlingen uit de kostuumgroep in de persoon van Barbara Langendijk voor de kostuums een speciale award te geven.

De PR-groep

Met een speciaal woord van dank aan Thomas Friedhoff die namens de school optrad als een uitstekend gastheer, willen wij dit juryrapport besluiten. Wij hopen dat het Coornhert volgend jaar weer wil inschrijven.

Namens de jury: Harry Spruijt

School: College Hageveld
Voorstelling: Medea van Euripides
Datum: 28 maart 2003
Jury: Ingrid van de Kastele, Harry Spruijt, Ans van Kuijeren en Anne Schouten.

Inleiding:

Al bij binnenkomst in de aula van het College Hageveld, die voor deze gelegenheid was omgebouwd tot theaterzaal, was er genoeg te bekijken.

De prachtige zaal met de 6 nissen, waarin op sokkels 6 beelden in zeer verschillende houdingen stonden, deden ons gissen naar de functie van die beelden. Alle vier de juryleden hadden het idee dat onder die verpakte beelden leerlingen schuil gingen. Maar toen wij na ruim een kwartier geen enkele beweging hadden waargenomen, lieten wij dat idee varen. Achteraf hoorden wij dat deze prachtige attributen geleend waren van de sectie handvaardigheid en textiele werkvormen.

Voor deze gelegenheid zat het publiek op het podium en speelde de voorstelling zich af in de zaal. De jury was onder de indruk hoe deze ruimte werd benut, de hele zaal deed mee in het spel en via de belichting werd de aandacht gevestigd op de persoon die op dat moment de aandacht vroeg.

Ook het gebruik maken van de deuren, die ogenschijnlijk vanzelf opengingen en die nadat ze open waren de suggestie gaven dat je als kijker in een lange gang keek, was een prima vondst.

Het oog kwam in deze voorstelling niets te kort.

Het stuk:

Dramadocent en regisseur van dit stuk Jan Verhoeven heeft volgens traditie op dit college weer gekozen voor een Griekse tragedie, omdat hij het belangrijk vindt dat de leerlingen kennis maken met de Griekse mythologie.

Medea was bewerkt voor deze tijd door de Vlaming Johan Boonen, maar zelfs die bewerking is door de regisseur in het taalgebruik aangepast aan het taalgebruik van de leerlingen van nu. Desondanks vroeg de jury zich soms af: ``weet hij of zij wel waar hij of zij het over heeft?` En er moest wat tekst gesproken worden, vooral de vrouwelijke hoofdpersoon Medea, gespeeld door Kim Kieft, heeft heel wat lappen tekst in haar hoofd moeten stampen. Dat heeft ze ogenschijnlijk moeiteloos gedaan.- Zeer tekstvast. !

Voor de kleding konden de spelers in hun eigen klerenkast duiken of iets lenen bij familie of vrienden. Alle spelers droegen eigentijdse kleding Door middel van de kleding werd de status van de persoon uitgebeeld: de arrogante koning Kreoon liep in een driedelig kostuum, de carrièrejager Jasoon liep erbij als een Wouter Bos, terwijl de adviseurs door hun `tuttige` kleding aangaven slechts volgelingen te zijn.

Het spel:

Over het algemeen goed spel. Met een sterke opening toen de voedster (Ankie Schumacher) de kinderen Mermeros en Pheres bij de vijver waste. De beide jongens waren sterk in hun subtiele spel met bootjes of autootjes.

De vrouwelijke hoofdpersoon Medea groeide in haar rol gaande de voorstelling. Zij was op haar best tijdens haar aanval van gekte. Bij het gebruikmaken van het water in de vijver, de spiegeling in dat water, bij haar gekronkel over de grond en tot slot haar ,voor het publiek ongeziene actie, bij de moord op haar kinderen, liet Medea indrukwekkend spel zien.

Het twistgesprek tussen Jasoon en Medea miste volgens ons de spanning die het zou moeten oproepen.

Een leuke vondst was de start van het feest, waarbij alle feestgangers trommelend op hun krukjes de feestzaal binnen kwamen. Niet alle juryleden waren het daarover eens, sommige vonden het te kolderrijk, maar we wisten wel dat het feest begonnen was.

Ontroerend was het lied van de verzorgster. Apart de verleidingsdans van de dochter van Kreoon. Het bekendmaken van haar wens aan haar vader (ik wil Jasoon) miste in onze ogen het juiste effect.

Of het aan de akoestiek van de zaal heeft gelegen, of aan het snelle spreken van sommige spelers, weet ik niet, maar niet alles hebben wij goed kunnen verstaan.

De ondersteuning door de muzikanten was heel subtiel, maar functioneel en perfect.

Decor en belichting:

Weinig decor, maar wat er was, maakte het geheel tot een feest voor het oog: het vijvertje, de bar, maar vooral de beelden en het gebruik maken van de deuren . Al deze facetten verdienen volgens de jury een award. Natuurlijk is niet iedere school gezegend met zo 'n ruimte, maar de regie heeft deze mogelijkheid optimaal weten te benutten.

De belichting maakte dat bovengenoemde zaken ten volle tot hun recht kwamen.

Slot:

Wij hebben een fijne avond gehad en de regisseur heeft met zijn keuze voor een klassiek stuk bewezen dat middelbare scholieren in staat zijn iets moois op de planken te zetten en te oordelen naar de stilte in de zaal, het publiek te boeien.

Namens de jury Ans van Kuijeren en Anne Schouten.

Wij nomineren voor een **award** het zeer optimale gebruik van zaal en ambiance, qua sfeer: bereikt door de techniek.

School:	Schoter Scholengemeenschap
Datum:	26 januari 2003
Voorstelling:	Peter Pan
Jury:	An Schouten, Ans van Kuijeren, Maarten Balm, Ingrid van de Kastele

Inleiding

Wat een luxe toch, dat je als school een beroepsregisseur kunt inhuren om de jaarlijkse toneelvoorstelling te regisseren. En hoewel wij dan soms de neiging hebben om een school die echt alles zelf te doet, een extra 'puntje' te geven, zijn we daar sinds ons 'awardsysteem' makkelijker in. En regisseur Jules Noyons krijgt van ons alle complimenten. Er zijn geen punten, waarvan we zeggen; ja maar, dat komt door de regie. Echt schooltoneel, goede sfeer, juiste stukkeuze, veel deelnemers, spelplezier, discipline. En dan kan hij nog zingen ook bij de uitsmijter aan het slot! Het eventuele schrappen van niet ter zake doende scènes en /of groepen, komt het stuk wellicht ten goede, maar gaat ten koste van de spelers. Altijd een moeilijke keuze bij schooltoneel.

Het stuk

"Peter Pan", een kinderdroom? Mogen we het zo kort samenvatten? Elfjes, vliegen kunnen, een boze kapitein, zeemeerminnen, geen moeder hebben. Een paar thema's die aan de orde komen. Eerlijk gezegd hadden de juryleden die het verhaal van Peter Pan niet kenden, moeite de verhaallijn te volgen. En in de pauze waren we niet echt enthousiast. Het had allemaal wel wat compacter gemogen. Was dat een kwestie van schrappen in de tekst? Of teveel kinderen aan bod willen laten komen? Wat voegden de Indianen bijvoorbeeld toe? Hun dansje was ook niet om over naar huis te schrijven.

Het spel

De vertelsters waren essentieel en speelden hun rol met verve, hoewel we af en toe iets hadden van: gun de spelers ook hun aandacht. Met hun mimiek en bijna constante aanwezigheid op het toneel, eisten ze veel aandacht op. Ook begonnen de handjes/ gebaartjes af en toe te vervelen, meer van hetzelfde. Complimenten voor hun hondengeluidenimitatie!

Qua spel viel Wendy (Floor Zwetsloot) positief op. Heel goed! Peter Pan (Jules Blaisse) kende zijn vele tekst perfect. Maar als acteur was hij te zwak voor zo'n dragende rol, niet overtuigend. Het slotlied was zijn beste prestatie!

Vader Lieveking stortte zich in groots spel (even hebben we een 'award' overwogen voor zijn val over de hond...), maar als Smee overtuigde hij veel meer. Kapitein Haak zag er prachtig uit en speelde zijn rol enthousiast.

Ons vielen de jongetjes zonder moeder: de tweeling, Doedel enzovoort op, in positieve zin. Als groep en in individueel spel. Het gezelschap rond kapitein Hook zag er prachtig uit, maar in het verhaal voegden ze in onze ogen niet veel toe. Het werkte eerder verdragend.

De muziek

Fantastisch! Wat een band; wat een zang! En niet alleen om liedjes te begeleiden, maar als een soort constante geluidsband. En perfect qua timing. Lindy van Wal, die de percussie verzorgde, maakte o.a. het geluid van Tinkelbel en het water. Geen seconde te laat of te vroeg. Geweldig! Ook de drumsolo (Jasper de Jong), vlak voor de pauze mocht er wezen. De muziek en geluiden waren perfect in evenwicht met het geheel.

Decor, licht en techniek

Tot in detail verzorgd. (Wat een luxe, wederom, om zendmicrofoontjes te hebben....) Het stapelbed wat multifunctioneel werd gebruikt. De krokodil moet heel wat werk in hebben gezeten! Zonde dat het maar zo'n detail is. Het licht, heel sfeervol en 'to the point'.

Dans en zang

Wij zijn daar niet in gespecialiseerd, maar waren onder de indruk van de dans na de pauze. De twee choreografes (Kelly van Gilst en Suzanne Gilein) hadden een korte solo aan het slot daarvan en die getuigde van grote klasse. Bij de dans voor de pauze, vroegen we ons af of het niet logischer zou zijn om de enige manlijke danser dan ook een manlijke rol in dans te laten doen i.p.v hem alleen maar met de meisjes mee te laten dansen.

De aparte zangeressen zongen mooi, hoewel wij het aardiger vinden als zang en spel geïntegreerd zijn. Dat Wendy ging playbacks vonden we jammer.

Afsluitend

In de pauze, nogmaals, waren we niet enthousiast. Maar het deel na de pauze had beduidend meer vaart en boeide daardoor meer, zodat we positief vertrokken. Leuke vondsten: de trampoline, de rode tranen, de reflectors bij het vliegen, pijltjes schieten bij het gevecht, slow motion zwaardgevecht. Prachtige aankleding en schmink. Kortom een heerlijk (maar lang) schouwspel met hier en daar wat vraagtekens en kritiek.

Voor een **award** nomineren wij **de band** en in het bijzonder **Lindy van der Wal, percussie**.

Namens de jury: Ingrid van de Kastele

School:	Coornhert Lyceum
Datum:	6 maart
Voorstelling:	Big Spender
Jury:	Ingrid van de Kastele

Als onderdeel van de Coornhert muziekavonden werd het nummer 'Big Spender' uitgevoerd. En de jury werd gevraagd te komen kijken. In onze huidige opzet is het heel goed mogelijk dat een los musicalnummer, of een eenakter van 5 minuten, in aanmerking komt voor een award. Dus de moeite waard om te gaan kijken. Het klinkt waarschijnlijk niet zo aardig, maar de nummers ervoor en erna, die ik zag, vond ik van een hogere kwaliteit dan waar ik voor kwam. Ik hoop dat er juryleden voor die onderdelen aanwezig waren, want het is niet aan mij om daar verder over te schrijven.

Big Spender werd uitgevoerd door een band met de juiste bezetting en sound. De vocals waren 8 meiden, die als de bekende hoertjes aan de bar, de zgn. aanwezige mannen probeerden te verleiden.

Heel listig werd een balk op twee schragen voor op het toneel gezet als bar. De zangeressen hadden professionele microfoontjes en uiterst sexy kleding. Ze konden zich dus frank en vrij bewegen. Leuk om met zo'n simpel changement toch snel een bar te suggereren.

Hoewel de dames qua timing keurig het origineel volgden, wat beslist niet makkelijk is met dit nummer (!) was het inderdaad 'keurig'. Ik miste de uitdagende sfeer. De kleding was goed, maar of ze zich er prettig in voelden? De aanzet voor zwoele bewegingen was er wel, maar kwam niet overtuigend over. Overigens een vaak onderschatte rol: trek een paar leuke meiden sexy kleding aan en ze 'doen wel even een hoertje'. De gêne overheerst, meestal. Ik kan me voorstellen dat er wat dat betreft een verschil is tussen repetities in veilige sfeer en uitvoering.

Als deze hoertjes een hele musical hadden moeten vullen, denk ik niet dat het een succes was geworden. En vanuit dat oogpunt heb ik gekeken.

Ingrid van de Kastele

School: MMA
Voorstelling: thema kinderboekenweek
Datum: 22 oktober 2002
Jury: Ans van Kuijeren/Anne Schouten

Inleiding:

Volgens traditie had ook dit jaar de MMA een kindermusical ingestudeerd en deze musical op een kleine 20 scholen gepresenteerd. Onder de bezielende leiding van dramadocent Paul Rooyackers improviseren leerlingen een sprookje aan elkaar. Hoewel er een flink aantal voorstellingen was geweest, was de HIT-jury door allerlei omstandigheden niet in staat geweest een van deze presentaties bij te wonen. Paul en de leerlingen waren zo attent een extra voorstelling te geven voor enkele ouders, twee leden van de HIT jury, enkele leerlingen van de school en 3 kleinkinderen van het jurylid.

Deze laatste drie behoorden tot de doelgroep voor wie deze musical bestemd was. Zij hebben genoten, ook al gaven ze ter plekke weinig commentaar, eenmaal thuis kwamen alle spannende verhalen los. En spannend was het voor ze!

Het stuk en de voorstelling:

Het verhaal was een compilatie van verschillende sprookjes, waarin steeds de boze wolf de hoofdrol speelde. Dit deed hij zeer overtuigend en het was maar goed dat

Paul vooraf aan de kleintjes had laten zien dat de wolf een verklede jongen was, anders hadden de kinderen er vast een onrustige nacht door gehad.

De verschillende fragmenten van sprookjes werden afgewisseld met leuke en soms grappige dansjes. De sprookjes die wij herkenden waren: Roodkapje, Sneeuwwitje, Klein Duimpje, de 7 geitjes, de drie biggetjes en de kikker, maar steeds was de boze wolf aanwezig en speelde een rol z'n naam waardig.

Het geheel werd doorspekt met opmerkingen over eigentijdse zaken, voor de kleintjes sloegen die opmerkingen niet aan, maar de volwassenen konden er om glimlachen. Veel tijd had je daar niet voor, want er gebeurde heel veel en dat alles in een razend tempo. Je vervelen was er niet bij.

Dat er ook bij deze laatste voorstelling geïmproviseerd werd, maakte de voorstelling heel levendig, maar soms ook wat slordig.

Opvallende figuren tijdens het spel waren : de wolf, het schattige varkentje, de levendige kikker, de zeer duidelijke opperstalmeester.

Een extra vermelding verdient het matroosje, dat alleen door zijn mimiek een prachtige rol speelde.

De originele vondst was het om op het eind van de voorstelling uit het publiek een jury te kiezen die een oordeel moest uitspreken over het schuldig of niet schuldig zijn van de boze wolf.

Het is heel lastig deze voorstelling van een uur te vergelijken met een avondvullende voorstelling van een andere school waarvoor soms een professionele regisseur wordt ingehuurd en waarvan de tekst soms kant en klaar wordt aangeleverd.

Wij, de jury en de kinderen, hebben in ieder geval een uur lang genoten van een enthousiaste groep spelers en hebben veel waardering voor de manier waarop zo'n voorstelling tot stand komt.

Namens de jury: Anne Schouten en Ans van Kuijeren